

Descripció formal

TICIA representa la jove princesa Dànae nua al llit, recolzada en uns coixins i mirant, amb actitud sensual, la pluja de monedes que cau del cel. Al seu costat, un gosset sembla completament al marge de la situació, mentre la serventa intenta recollir amb el davantal l'or que cau del cel.

La composició de l'obra està dividida en dues parts per mitjà de la forta diagonal que dibuixa el cos nu de la jove i el domàs del llit. Enmig hi veiem la figura del déu, metamorfosat en pluja d'or, que, a més d'esdevenir el focus de llum, fa de nexa visual entre la serventa -que vol agafar l'or amb el davantal- i la princesa, que espera l'arribada del

déu. La concatenació d'acions contraposades fa que l'obra aconseguixi una **mobilitat interna** excel·lent, fet que s'accentua més encara per mitjà de les **formes suaus** i curvilínies dels personatges i dels objectes.

TICIA deixa de banda el dibuix i defineix els contorns no per mitjà de la línia, sinó per mitjà del tractament de la llum i el color. El pintor aconsegueix un gran efectisme atmosfèric gràcies a l'aplicació del **sfumato** en el dibuix del contorn de la jove, i en l'ús d'una gamma cromàtica de tonalitats càlides, com el vermell o el groc, que reforcen la sensualitat de l'escena.

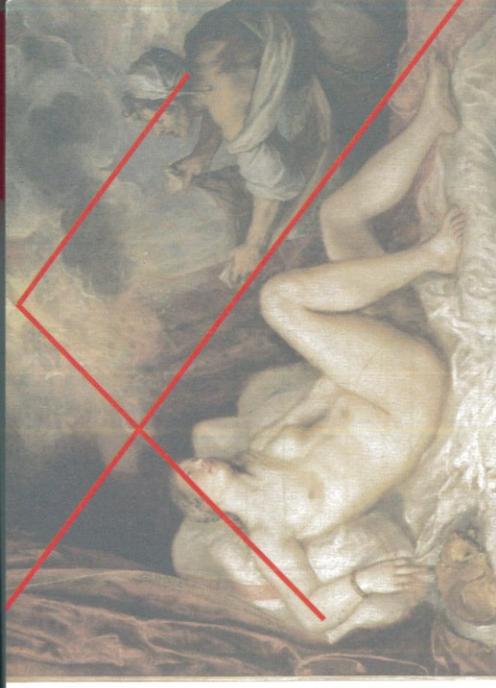
Ticia utilitza el *sfumato* en el contorn de la figura.

MODELS I INFLUÈNCIES

Per fer aquest quadre, TICIA va tenir com a model la **Venus adormida** del seu amic GIORGIONE. D'aquest darrer i del seu mestre Giovanni BELLINI, Ticia va aprendre la utilització del color i de la llum com a mitjà d'expressió principal. També va admirar la pintura de DÜRER, de qui va extreure la manera realista de descriure el paisatge i la solidesa compositiva.

Considerat un dels genis pictòrics més grans de tots els temps, TICIA va revolucionar la tècnica de la pintura a l'oli incorporant-hi pinzellades fluides, deixant que el color s'expressi amb llibertat total. Això, que va ser seguit a Venècia per IL TINTORETTO i IL VERONESE, també va tenir una gran repercussió en el desenvolupament de la pintura barroca espanyola del segle XVII.

Giorgione: *Venus adormida* (1510).

Les diagonals compositives divideixen l'obra en dues meitats.

En la representació del tema, TICIA elegí el moment precís en què Zeus, convertit en pluja d'or en forma de monedes, baixa damunt la jove des d'un núvol.

Durant l'Edat Mitjana, el mite de Dànae va ser un símbol de castedat i, alhora, un exemple de la concepció d'una verge per intervenció divina, fet que hom interpretava en relació amb la narració evangèlica de l'Anunciació i la concepció de Maria. Però, durant el Renaixement, el mite de Dànae va recuperar el sentit pagà i va esdevenir una temàtica molt popular entre els pintors, perquè permetia representar el nu femení. TICIA no en va ser una excepció, i va fer tres versions diferents del mateix tema.

Temàtica

Segons la mitologia grega, un oracle havia anunciat al rei d'Argos que un dia moriria a mans del fill de la seva filla Dànae, i per aquest motiu va decidir tancar-la en una torre de bronze per allunyar-la dels seus pretendents. Tanmateix Zeus va aconseguir fecundar la jove princesa convertint en pluja d'or. D'aquesta unió va néixer Perseu, que, passat el temps, va matar accidentalment el seu avi amb un disc.

el nom de Ticia, Giovanni BELLINI i GIORGIONE, amb un estil personal.

venècia, on aviat es va desenvolupar la vivacitat de la pintura cromàtica, i el contacte amb el Maestrino va conèixer la

del joc de la llum. Principalment per famós arreu, és del moment més brillants de l'Europa de cambra i del pintor.